

MAITETASUN GEHIEGIA -I-

PELLO ZABALETA

Poesiak irakurtzen hasi aurretik

Enamoratuarena egiten hasi natzaio dama ezezagunari. Izenik gabea baitut nik dama, sala batean dagoena, kalera sekula ateratzen ez dena. Dama da, ordea, eta dama orori bezala zor zaio maitasuna eta honrea.

Ez nuen ezagutzen sala ere, harik eta Mari Karmen Odriozolak eta Jon Aizpuruak SALAKO LEIHOA programan parte har nezan gonbidatu ninduten arte. Orduan ausartu nintzen sala horretan sartzera eta eman nituen barruan lehen urratsak, ozta-ozta ukituz zoru ezkoztua.

Erreparatu nuen bazela dama bat, salako erregina, eta Salako Leihoko arduradunek poesia eskatu zidatenez -ostegunero poesia bat-, dama ezezagunari idazteari ekin nion.

Poesia hauek oparoak dira, sentimen baino ez, enamoratuengan ohi bezala. Neurririk gabeak, amodio ezagutu berriak neurririk ez baitu.

Gustura idazten diot asteroko poesia salako dama ezezagunari, eta gero eta konfidantza handiagoz eta hurbiltasun hertsia goz adierazten dizkiot bihotzera iristen zaizkidan guztiak (dama eza-gun bati, ordea, opatu nahi dizkiot banan-banan).

MAITETASUN GEHIEGIA da, beraz: begiratzen zaion alde guztietatik gehiegia delako guztia: hitza eta sentimendua eta berotasu-

na. Idazten nituela bapo dibertitu naizela aitor dezadan: majo poztuko nintzatekeela esango dizut, bada, zu dibertituko bazina.

Urrupatu

Zure hitzak, maitetxo,
dastatuz urrupatu banan-banan,
susperraldi dira, berogarri,
zurruntasun oro malgutzen dute
zure hitz xamurrek.

Leioa ireki duzu ordekoa,
sumatu dut kardantxiloa enamoraturik,
doinua bihurtzen du aldiro berri,
urratzen dit bakardade antzua
leioaz bestaldean bizi den bizitasunaz.

Zure hitzak, bihotza,
ailegatzten zaizkit apenas,
autoen zurrunbiloa dateke,
nire gorraizea dateke,
ez dizut garbi sentitzen.
Huts ematen zaitut,
telefonoa ere mutu dago aspaldi,
irradiak musika mutua dakarkit.

Leioa ixtean ihes egin du kardantxiloak,
hegaldi zalantzatia hasieran, ziurra ondoren,
nire begietatik galdu den arte urrunean,
eta bueltatu naiz nire bakardadera berriro,
leihatila itxiei grinati begira.

Zure hitzak, hitz apenas zezelkatuak,
nora urrundu ote zaizkit, kutuna,
bila nabilkizu. Internet ireki dut
planarik ba ote duzun galdezka.
Ezkutatu zatzaizkit alde guztietatik.
Eta zure hitza urrupatu nahi nik,
zure xamurtasuna eta kontsolamendua.

Xaguarena

Ikusi zintundan, oh maiteen,
leihoan garraisika, bi besoak aidean.
Hel! Hel! zenion, laguntza eske.
Zeure onetik irtenda zeunden,
txima guztiak nahasturik,
kolorea mudaturik,
begiak izulaborriz dardarka

Kupitu nintzaizun, oh maiteen,
eta larritu nintzen ni ere
eta abiatu ahalik eta lasterren,
prest indar guztiak ekiteko
zu arriskutik salbatzearren,
pentsatuz azkenean estutuko zintudala,
arrisku larritik salbaturik, nire besoetan.

Hel nintzaizun, oh maiteen,
hel nintzaizun ahalik eta lasterren
zure leihopera, laguntza eskainiz bulartsu,
eta maitekiro galdez
ea zer zenuen hain larriturik egoteko,
sua ote zen, edo lapurren bat
edo gizatxarren bat mehatxuka.

Totelka erantzun zenidan
hitzak ezin esanez kasik oihu artean,
igotzeko azkar zu salbatzera,
hiltzeko zorian zeundela,
ez zenuela luzaz eutsiko,
bihotzak huts egingo zizula betiko
salan mehatxuka fanfarroi zebilela-eta xagu bat.

Haize firfira

Haize firfira sentitu dut sartzan,
leihoa erdi-irekita daukat
udazkeneko hegoa sar dadin otzan.

Zu ote zinen jiratu naiz,
zure hatsa bederen.
Atera zait erraietatik zizpuru bat,
etsipenezkoa, eta salan barrena
oihartzun xaloa sentitu dut.
Zuregatik zen nire hasperena.

Haize firfirak higitu ditu gortinak,
lurrerainoko gortina zahar brodatuak,
itzal mugikor bat lerratu da horman,
hormako pinturetan iruditu zait.
Zu ote zinen jiratu naiz,
zure hats gozoa nire belarri ondoan.

Bira egin du haize otzanak
berriro leiho irekiraino
eta utzi dit sala lehen baino bakartiago.

Gortina ostetan

Leiho ostean igerri zaitut
gortinaren atzean erdi ezkutuan
nire urratsa zaintzen bezala.
Lainoturik zizun soin osoa
hari zurietan kasik katibu,
baina zu zinen,
zure traza liraina.

Ezikusi bezala egin dut
begiak ez ditut altxatu zure leihoraino
azpitik pasatzen ari nintzela;
burua makurtuago dut izuti
eta pausoa zuk ez igertzeko moduan azkartu.

Hurrengo kale kantoian galdu aurretik ordea
noraezean banengo bezala
hara eta hona luzatu ditut begiak,
eta zure leihoraino iristean
igerri ditut gortinak kolpetik isten
eta lauso bat salako itzaletan galtzen.

Nire sorgina

Zerbait atera zen zure leihotik
 gaueko ilargi argitara.
 Zeu zinela uste nuen lehenik,
 ezin zintezkeela izan pentsatu nuen ondoren,
 hodei arrastari galdu bat behar zuela izan
 edo lurrun multzo hegalaria.
 Aidetan joan zen mendietara.
 Zure antz betea zeukan
 hodei edo lurrun horrek.

Pentsatzea baino ez zitzaidan niri geratzen,
 zer ote zitekeen maitearen leihotik zihoana.
 Pentsatzea eta leihotik barna
 zure sala sekretuan sartzean.

Ez zeunden tamalez zu
 galde niezazun zer gertatu zen.
 Bila hasi nintzen salan gora eta behera:
 arakatu nuen kutxa,
 eta armairuak, eta zoko guztiak
 gortina osteak ahantzi gabe.
 Ez zen ezer falta
 nire sorgintxo maitea,
 ez bada erratza.

Elurra iritsi zaigu zuri

Elurra iritsi zaigu zuri ateraino,
 zure leihoko jeranioak kuzkurtu egin dira,
 itxi leihoa, bildu leihatilak, piztu tximinia
 bero dadin sala eta salako giroa.

Elurretan geratu da txantxangorria,
 motiko bihurria dabil galbaeaz
 txoriak atrapatzeko tranpa prestatzen,
 elurretan artale batzuk zabalduta.

Arpejio epel bat lerratu da leihopera
 zure salako goxotasunetik
 elurretako isiltasun naroa apainduz,
 uste zuriak ametsetan bilduz.

Eta naukazu ni geldi
zure leihoko xederan hertsirik,
arpejioko nota bakoitza xurgatzen
bularra ipinita elurrari bilusik.

Arrimatuko al zara kristalera,
lurrun artean begitanduko al ditut zure begiak,
elurretan katiaturik nagoen lekuan
igerriko al duzu amodio puntu ero bat.

Beltzeko dama

Zer zabilta, beltzeko dama,
leihora atera gabe erretiroan?
Zure salan pausoak sentitzen ditut
gora eta behera, ater gabeko ibilian,
neurri berekoak pauso denak,
pausatuak, kasik arinak.

Zer zabilta, beltzeko dama,
besoak gurutzaturik joan etorri laburrean?
Ezpainak dabilzkizu mamar xamurrean,
inor ez duzularik ere solaskide,
gora eta behera zabilten bitartean
salako hauts apurra altxatu gabe.

Zer zabilta, beltzeko dama,
hatzen artean aletzen duzula errosarioa?
Koralezko errezoak galtzen doaz ilunetan,
eta gora eta behera dabilta ibili
zure pauso pausatuak,
zure ezpainak ater gabe marmarrean.

Nor hil zaizu, beltzeko dama,
sosegurik gabe ibil zaitezen salan?
Begiak makur dituzu mantelipean,
ez da debozio xamurra bakarrik,
da larria eta antsia ezina,
bihotza dirudi hil zaizula ustekabeen.

Oh-en birjina

Oh itxaropen nire, antzu izan arren betea,
 oh nire dama, dama guztien artean damena,
 oh zuzpirio guztien kausa eta ondorio,
 oh leihoko dama ezkutu,
 nire oh denak zenbatzen dituzu maitetsu,
 oh, oh, oh...
 mila bider oh.

Abenduaren 18. honetan
 ospatzen delarik oh miresmenezkoen birjina,
 zuri, dama, nire pentsamenduen miresmena,
 birjin bezain vestal sorgina,
 intziri eta harridura,
 dihoazkizu nire oh suzko guztiak.

Oh lirainetan lirainen,
 salan ostendurik ikusten ez zaitudana,
 oh itzaletako argi izpi xuri,
 nire desio amorratuetako dama,
 printzesa nire bihotz galduaren,
 oh, oh, oh...
 mila bider oh.

Abenduaren 18. honetan,
 ortziaren eguna izaki, nire kutunen,
 jaiotza ipintzen hasi zaren dama,
 nire zeru, nire izarren sehaska,
 zuzpirioak bidaltzen dizkizut suziri bezala,
 alegera zaitzaten, urteak egunak laburtzen dituenean.

Oh izar berri zeruko, erregeen gidari mago,
 zeru zabaleko dama argizko,
 oh mirari nire desioen eta begien,
 oh eromena itzartzen duzun
 berotasun xamur ezta,
 oh, oh, oh...
 mila bider oh.

Dama errena

Erren dagizu, disimuloz noski, ene maiteen,
apenas igertzen zaizun
ezkututzen duzularik aitzakiazko irribarre batean.
Erren dagizu, ordea, ene maiteen,
eskuineko hanka ez duzu ipintzen
behar bezala libre lurrean.

Txarol distiratuzkoak dira zure zapatak,
takoi fin luzedunak,
punta zorrotzetik agertzen dira
zure behar desiratuen bitarte erakargarriak,
seta gardenetan bildurik xamur.
Ez dira kristalezko zure zapatak,
ez dira Erreuskinen ahizpa ordekoak
aberats eta zoriontsu izateko lapurtuak bezalakoak.
Ez dizkizute ebaki behatzak ez orpoak
kabi dakizun kristalezko zapata majikoa.

Erren dagizu, disimuloz noski, ene maiteen,
irribarrez oratzen duzu aterki luzea
bertan berma zaitezen, egiaz, ene maiteen.
Erren dagizu, egiaz, ene maiteen,
eta kupitzen natzaizu agerian
ipintzen ez duzulako oina behar bezala lurrean.

Leihoan somatu zaitut kezkatu,
eskua luzatzen zenuelarik oinetara,
estutuz eta lasaituz zure oin birjina,
bekokian aldenik alde zimur larritua.
Zerk ematen dizu halako mina,
zure soina doilorki ospintzen dizuna?
Zerk elbarritzen zaitu, salako erregina,
zure pausu hieratikoa makurtuz?
Esañ hitz bat, eta hartuko zaitut, ene dama,
besoetan irmo, pausu mingarririk eman ez dezazun.

Erren dagizu, saminez noski, ene maiteen,
 edertasunari zor diozu zapata berria,
 zure oin kutunean estuegia.
 Erren dagizu, ikarati, ene maiteen,
 atera itzazu zure oin lirainak,
 oinutsak dituzu apaingarri bikainen.

Eguberrietan gizendu delako prosaz

Salako Dama Nirea:

hizlaur, prosa arruntez idatzi behar dizut. Etsi-etsian, nire dama maite. Eguberriak joan ziren, urteberria iritsi zaigu, eta pasabide horretan izan duzun aldaketa ikusita, ez zait ateratzen poesiarik.

Zer jazo zaizu, nire pentsamendu ero eta erotiko guztietako dama? Masailak dituzu borobilago, bularrak beteago, ezpainak koipetsuago, tripotxa goriago, ipurtaldea irtenago. Zer egin duzu egun hauetan? Ez zaitut ezagutu ere egin kasik berriro leihora atera zarenean.

Egia esango dizut, nire bihotzeko: ez nuen sinetsi nahi ikusten ari nintzena. Eta etsipenez, sentitu dut nire bihotzaren taupada aldatu egiten zitzaidala. Ez nuen usteko leihoko nire dama lirain izana bera zela era horretan agertzen zitzaidana.

Zer gertatu zaio zure gorputz lerdan izanari? Zerk itsusitu du, hain fina, hain akatsik gabea zenuen soin hori? Gantzak igertzen zaizkizu. Beteago zaude, ez mejoratuta.

Ulertuko duzu orain zergatik idazten dizudan prosaz, hitz lauz, hitz jasorik, dotorerik gabe. Dotorezia, ihintza bezala, hitz dotoreetan zabaltzen da. Poesiak, horregatik, huts egiten dit une hauetan.

Badakit gozokiak gozo direna, atseginez iresten direna, neurri guztiak galtzen direna, burua ilundu egiten zaiguna, hatz puntetan gustagarri den oro dastatzeko itxaropena handituz. Baina, hainbesteraino... Ezin dut sinetsi.

Nola gizendu zara hainbeste? Ez zara kasik kabitu ere egiten zure soineko luze apainetan. Tripotxa ateratzen zaizu lotsagarri, jazkia tira-tira eginda daukazarik urdailaren pare horretan. Mitxelin salatariak bista-bistan dauzkazu.

Ezinezko da horrela poesia, nire dama kutun. Ez azaldu berriro leihora festa egun hauetan harrapatu dituzun kiloak galdu arte.

Agur, bada, eta hasi barau egiten, lehen bezain eder eta lirain zaitezen, eta nik adora zaitzadan nire poesiatan, leihoratzen zarenean.

Bi kilo bitartean, adio, salako leihoko dama nirea.

Begiak

Zeri dauzkiozu josirik begiak,
nire buruaz haruntza daukazu zuzendurik,
tartean ni egon ere ez banengo bezala.

Ikusten ditut salako leihoan daukazula
urrunera zorrotz, hurbilera itsu,
zulatu nahirik bezala hurbileko traba
iristeko azkenean bortuaz haruntza.

Ni ari natzaizu begira eta begira
ea nireen enpeinuagatik dituzun jiratzen
zure begi urrunduak niregana.

Baneki zeren bila dabiltzen zure begi iltzatuak
bertakotik ihesi, ekarriko nizuke azkar batean,
nire haragitik ordaindu beharko banu ere,
zure apeta asetarik barreia ditzazun hurbilean,
instant batez, besterik ezean, lerra daitezen
ni nagoen alde galdura,
uste dezadan -uste bederen- niregana zenituela
luzatu berariaz zure begiak kupidaz.

Zergatik, salako dama nire maiteen,
dastatu behar du urrunak aboro
hurbilari halako bekaitzez ukatzen diozuna?
Urrunak ez du asetzen
hurbilak ase ez duena.

POETAREN AGORRALDIA

Agorraldia iritsi zait kolpetik,
 mortu da nire barrua,
 hitzak kaktus bakarti bilakatu zaizkit,
 luma mailegatuz ari natzaizu.

Urtarrila da, negua indarrean,
 elurrak jantzi ditu belartzak itxaropenez,
 izotzak gogortu ditu lurak,
 bilusik daude arbolak zurrundurik.

Bihotza, bai, dama nirea,
 bihotza ari da ohiko martxan,
 agian taupadak ditu makalago,
 indarririk ordea ez du igotzeko salaraino.

Leioa ikusten dut irekita esperoan,
 behingoz desirak egia izango dira.
 hurbiltzeko adorerik oraintxe banu,
 dama nire, nire mortuko ur xirripa.

Lehorturik, ordea, dauzkat barren nekatuak oro,
 hitz total urriak datozkit ahora,
 ezina da nire kantu ahula,
 zure sala hutsik bailegoen nago antzutua.

Noiz berpiztuko da nire neguan xamurtasuna,
 noiz itzuliko hitz mutuak zoli ahoan,
 noiz zure leiho irekiak sutuko ditu nire begiak,
 noiz nire maiteen, zu begizatzeak nau bizituko?

Eta ni naukazu unaturik barne eta kanpo,
 lorategi zain despeditua bezala dena alferrik,
 nire dama maiteen, begietan ezerez puntu bat soilik,
 zer suspertu ez duen neguaren seme hotzartua.

Clinton ote?

Gizon jeloskorraen zalantzak,
ai arantza mingarriak,
ai ezin askatuzko mataza,
ai nire bihotzean koska dagidan sospetxa,
ene dama maite, salako leihokoa.

Zin egin du Clintonek, zin handia,
ez dela ibili zurekin, nire dama,
ez dizula ile bat bakarra ere ukitu.
Nork sinetsi gaur Clintoni ordea,
egia baino maiteago baitu agintea?

Erraiak ari zaizkit erretzen,
gaur arte ezagutzen ez nuen suak
dizkit barneak -bihotza barne-kiskaltzen,
ez ote zaren ibili nago galdetzen
ateko tinbre deitura duen horrekin.

Hilari, badakit, senarraren alde dabil hizketan,
debozioz izan dira biak elkarri helduta elizan,
Jainkoari kontatu nahi zizkion bakoitzak bere kuitak,
kezkaturik ferekatzen zuen Hilarik bekokia
zalantzaren arantza azalduz sukarrez begiradan.

Jakin behar dut nik ezinbestean zure ahotik,
zure aho marrubi helduzko horretatik,
Hilariren zalantza guztiak direla funtsik gabeak,
gezurra dela Clintonek Jainkoari kontatu diona,
oh salako nire dama beneratua.

Ai nire zalantzak, zalantzaren arantza beltzak
saihetsetan nabari ditut doilor sastaka,
ateko tinbrearen deitura duenak
klinton egin ote duen zure bihotzean
eta ni utzi laharren arantzetan kanpoan.

Ai nire dama, libra nazazu atsekabe honetatik,
azal zakizkit leihora xamurkiro,
eta zin egin gabe esadazu begiekin bederen
ni nauzula, ez Clinton, bihotzaren atean
maratilak irekitzeko klin-ton egiten dizuna.

Santa Ageda egunez

Bular txiki borobil bi
txanpain koparen neurriko
harrotxo eta zutunak
pintoreak aspaldi jarriak
erretiluan San Ageda martiri onak.

Bular txiki borobil bi
txanpain koparen neurriko
harrotxo eta zutunak
igertzen zaizkionak bizi-bizi
nire dama ederrenari.
Bi zero iruditu zaizkit,
bi zero urdin eta gori,
amestoki dizdizari.

Titipuntak igertzen zitzaizkizun
oh dama leihoko nirea,
tul gardenen ostean bipil:
bi pinporta jostari
begiak eta desioak erakarriz.

Akatsik ez dute zure bularrek;
berariaz egindako bi opil paralelo
mugimendu propioz animatuak.
Ez dakit egin dizkizuten gurasoek,
ez dakit egin dizkizuten medikuek
silikona hotzari emanaz tentazio beroaren itxura.

Santa Agedak nahiko zituztekeen zure biak,
zure biak bezain ederrak eta borobilak,
eta ez erretiluan eramateko,
zoinean baizik, beti lirain, beti lotsati.
Ai atsedean har ahal baneza
nire buruko kezka guztiak
pausaturik tarte xamur horretan,
oh dama nire desiragarriena.
Nekeak oro arinduko zaizkit
zure bular gorien erdian,
ametsak piztuko zaizkit, sutuko zaizkit, ai!
eromenaren gailur gozoetara iritsirik.

Gure San Balentin

Ai dama nirea salako!
Ai nire ametsetako eguzki eta ilargi,
izarrez beteriko ortzi,
ai San Balentinek baleki!
Eguzki amandrea inbiriz daukazu,
itzali nahi lituzke zure begien distirak,
ilundu zure azal zuri birjina,
beztu aurpegi liraina.
Ilargia, amoranteen aitajauna,
dago aspaldi zurekin bekaizti:
esne aparra dirudi zure barreak,
dira zure begiak okaran bi.
Primadera iristen da zu iristean,
negua dator urruntzen zarenean,
ai dama nirea, ortzi betearen ispilu.
Baleki egunkariak jakin zure berri
lehen orrialdean zentozke beti
irakurleari eguna alaitzeko egunoro.
Mis, mister eta misterio!
Zure parean denak itsusi demonio.
Zure begiradak eguraldia aldatzen du,
zure hitzak dira bihotzeko markapauso,
biziagotzen duzu odola, hotz oro kendurik.
Nire arnas nahi nuke luzaro
zure gorputz tentearen lurrina.

Ai San Balentin,
banintz behar bezain baliente
hurbil nakion nire damari
eta fereka
haizea ferekatzen daukan
urrezko bilo hori!
Ai banintz haize
besarka dezadan
haren gorputz osoa
barne eta kanpo
xamurtasunez,

bero garaian freskura
hotz garaian berotasuna
emanez goxoki.

Ai San Balentin,
esaten baneki
nolako arrosa-krabelin,
den salako leihoko nire dama,
edertasuna dena.
Elisarentzat idatzi ondoren
ezagutu izan balu Beethovenek
“utikan!” -esango zukeen- sublimeago behar du.
Azaltzen zara zu
eta ikusten hasten naiz ni,
ostentzen zara zu
eta itsu geratzen naiz ni.
Zure ahotsa entzunda
txikitu egingo zukeen
Madame Butterfley operaren partitura
Giacomo Puccinik.
Gure herriko lorategi guztietako loreak ez dira lore ere
zure parean jarrita,
nire arrosa, nire lili, nire margarita, nire kukupraka,
salako dama paregabe.

San-ba-len-tin, san-ba-len-tin...
amorioaren santu, ez iezadazu ostendu
arren, otoi, mesedez,
salako nire dama baita,
amets eroenen edergarria,
hitzak motz uzten dizkidan miraria,
Kremlina baino miragarriagoa
hura egin zuen arkitektoari begiak baino ez baizizkioten
kendu,
eta zu ikusirik galtzen dut nik bizia.
Only you...
Zu eta zu eta zu.

Mozkortuta ote

Mozkortuta ote nabilen galde didate
oh ene dama maite ederren!
Hau eta egun nolatan nabilen
salako zure leihopean, unaturik kasik,
zuzpirio urrikalgarrienen artean esaka
hiztegietan ezin aurki daitezkeen hitzak.
Oh nire dama salako!
Mozkortu egin behar al da, ba,
zure bihotzeko aldaba jotzeko,
zure edertasun betea ozen kantatzeko,
gauak esna pasatzeko,
egunak ametsetan higitzeko,
oh Dultzinea nirea, salan zaudena?

Nolaz erakarriko ditut zure begi zerutiar horiek
nire apaltasun makurtu honetara,
lotsarik gabe hots egiten ez badizut,
oihuka egokiera denean eta ez denean,
denbora galduz iltzaturik leku berean,
itxaronez azkenean dignatuko zarela
zure maiteminduari begiratzera?

Mozkortuta ote nagoen galde! Orratio!
Amorioak dakarren ausardia oparoak
narama lotsagaldu eta baldres izatera
denen aurrean, zurean ezik.
Zure aurrean nauzu otzan,
eskuan jaten ematen zaion zakurra antzo.
Zure begien begirada zait ardo berri,
zorabiatuak uzten nauena guztiz,
nire onetik aterata erabat.

Salako dama ezkutu nirea:
mozkortuko naiz, bai, zin dagizut,
mozkortuko naiz konortea zukan galtzeraino,
zure ezpainenatik baiezko maitemindua
niregana jalgiko duzunean.
Zutaz mozkortuko naiz orduan

eta hitz guztiak ahantzirik,
oihu guztiak isildurik,
laztan bero bihurtuko natzaizu betiko.

Dama eta zakurra

Hau inbiria, hau jelosia,
ene dama txolin salakoa!
Minez dauzkat begiak,
urraturik guztiz bihotza.
Zure besoetan, oh dama nirea,
zure besoetan kulunkatuz daramazu,
eta ez naiz ni maitekiro daramazuna,
ez nire erretratua bularretan estutzen duzuna.

Kutixiak eta laztanak luzatzen dizkiozu,
ferekatzen arretaz burua irrifartsu,
egiten eginahala promesak eta promesak,
esaten maite, bihotz eta laztan.

Eta naukazu ni zure berotik urrun,
begiak inozo ezin ezer ulerturik,
erriak jaten ari natzaizu
ez naukazulako guztiz zuregana loturik.

Oh dama nire miretsi eta adoratua,
oh nire ametsen atsedenleku gozoa!
Zergatik irain hori nire maitasunari?
Zergatik zaputz nire dei eta intziriei?

Ai nor litekeen txakur txiki txuritxo
Eramango ninduzuke besoetan bero
zure bular maitatsuetan estuturik gartsuki,
jango nuke zure eskuan eztiki.

Zin dagizut, oh salako dama miretsi,
egingo nizuket zaunka xamurra,
zure Pitxita horrek baino gozoago,
eta mihiazkatuko zinduzket otzan aurpegi osoa.

Egiten al dizu, bada, zakur itsusi horrek
nik egingo ez nizukeenik?
"Hitz egitea falta zaio bakarrik" diozu zuk,
eta hori ere badakit egiten nik.

Pianoa

Entzuten ari naiz aletzen nola ari zaren
musika otzana zure piano handian.

Hatzak dantzan dabilta
ezti, maitez.

Norentzat duzu pieza xamur hori,
ene dama maite salako?

Ozen puskatzen da nota bakoitza
iturriko ur tanta garden bezala,
kolpea baino gehiago da fereka zurea,
zorabioa eragiten dit nota andanak.

Zein goxoa den Chopin
zure hatzetatik ixurtzen denean!

Ikara xamur dario pianoak
sala iluneko zokoetan barna
leiho irekitik etxaurreko paisaiaraino.

Tristura puntu bat igertzen zaio,
ez dakit zer zen, ote den amodio
ote den bihotz barruko herio.

Salako dama eder nireen!

Oh atergabeko piano artista erogarri!

Jada ez dakit ari duen eguzki,

ez dakit ari duen euri,

naukazula dakit barne eta kanpo blai
piano erotutik datozkidan sentimenekin.

Udaberrirako deia

Hasi da loratzen aurtengo sahatza,
hasi dira txoriak urduritzen,
zozoa eskandalo sortzen dabil sastrakan,
txantxangorria jolasean belarretan,
birigarroa antolatzen udaberriko habia.

Ta zu, nire dama, zer zaude sala ilunean?

Neguko hotza itsatsita dago paretetan,

kanpoa dago barrua baino beroago.

Eguzkia hasi da berotzen hezur gogortuak.

Argi luzeagoak poztu ditu itzal hezetsuak.

Atera zaitez leihora, nire dama,
zure azalaren ezko zuriagiak behar du kolorea,
zure begi astunduek behar dute argia,
zure bular hasperenduak behar du arnas librea,
zure arima negutiarrak behar du bizia.

Kanpoan dabil jardunean oparo udaberriaren pintzela,
kolorez ari da jazten izaki bizidun guztia,
arima mutua bete dit gainezka kantuz,
bakarrik nago halere bizitza jolastiaren erdian,
oh dama maiteen, sala ilunean itxita zaudelako.

Noiz eskainiko diozu zure arreta
kanpoko eguzki zabaletik kantari ari zaizunari?
Noiz sahats loratuari begiratzen zaion bezala begiratuko?
Noiz erreparatuko nire aurpegi kolore biziz jantziari,
nire dama, salako hezetasun kirastua utzirik?

Udaberria ireki da kolore guztietan,
edertu ditu lur soildu elkorrak,
su berriaz berpiztu izaki hilak
eta dei eta dei ari zaizu zuri
ene dama erreginen, lore zaitezen zu ere.